

ELŐFIZETÉSI DIJ:
Pesti vagy Pécsett hához küldve:
EGY ÉVRE 5 ft — kr.
FÉL ÉVRE 2 „ 50 „
NEGYED ÉVRE 1 „ 25 „
EGYEN SZÁM 10 kr.

PÉCSI FIGYELŐ.

HIRDETÉSEK ÁRA:
Egy öt hasábos pite sor egy-
szori megjelenésért 6 kr.,
3-szorért 5 kr., 10-szorért
4 kr. árelendő.
Minden hirdetés után 30 kr.
betyegdíj fizetendő.
A nyíltest 1 pite sora 10 kr.
A hirdetői díj előre fizetendő.

Szerkesztőség:
János-utca 8-ik szám.

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez, hirdetések pedig a kiadóhivatalhoz intézendők.
Előfizetheti helyben: a kiadóhivatalban, KÖZSL JÁNOS úrnál a városház épületben, LILL JÁNOS úrnál a budai külvárosban, valamint a vidéken minden postahivatalnál.

Kiadóhivatal:
János-utca 8-ik szám.

Kéziratok vissza nem adatnak

Városi közgyűlés.

Pécs sz. kir. város köztörvényhatósága
hétfőn közgyűlést tartott, melyen az inter-
pellációk lezámításával minden tárgy igen
simán intéztetett el. Az interpellációk ná-
lunk rendszerint heves vitára, leggyakrab-
ban személyeskedésre adnak okot. A köz-
gyűlés nem a lényegét keresi a fűszóla-
lásnak és nem azt kutatja, hogy vajjon
alapos-e, igaz-e s hogy mint lehetne a
bajon segíteni; hanem azt nézi, hogy ki
interpellál s mennyire felel meg a szónok
lattan szabályainak az interpelláció, végül
kutatja, hogy vajjon nem-e magán jellegű
indokai vannak az interpellációnak s
igyekezik kimagyarozni, hogy az interpel-
láló szentelt haragban van az illetővel akit,
vagy a kiről interpellál.

Ne azt nézzük, hogy ki és mint beszélt,
hanem, hogy mit mondott s amennyiben
hibákra tétlenül figyelmesekké, ismernék
de a hibát s igyekeznék a bajon segíteni.
Nálunk senkire akarja elismerni, hogy hi-
bát követett el, míha bizon hibázi nem
emberi volna. Mindenki azon van, hogy
tagadás, merész kombinációkon alapuló
alokoskodásokkal elüsse a hiba gyantáját.
Ily körülmények közt aztán gyakran el-
mégresednek a fűszólamások. Az illető,
meggyőződésből, bizonyos hibák és vissza-
ételek alapos ismeretével lép a közgyűlés
elé s látva a kizsámitott ellenérvelést, föl-
igertül, az indulat heve által elragadtatik
s olyan kifejezéseket használ, a melyek lehet,
hogy nem épen illenek egy művelt városi tes-
tület közgyűlésének tanácskozásába. Meg-
bantának, sértenek s kész a harag, kész
az ellenségeskedés, ami természetesen csak
a közgyűlés rovására van. Ahelyett, hogy
különös támogatással, együttes erővel len-
nének a közgyűlés elmozdításán, elmergessik
az ügyet, meghasonlanak. Ilyen meghason-
lás támadt a hétfői közgyűlésen is.

Czirják Ignác kétrédbeli interpel-
lációt tett, melyek mindegyikének meg
volt az alapja s igazsága, de a polgár-
mester ellenérvelése s egyesek izulató
közbeszólása folytán csaknem botránnyá
fejlődött a vita. Czirják az első interpel-
lációjában azt kérdezte, hogy vajjon mi
az oka annak, hogy a tanács megsemmi-
sítette a rendőrkapitányok azon határo-
zatát, melylyel elrendeltetett, a Szalási-
télre kávéház előtti nyári fedeles vasrúcs
lebontatása a közlekedés érdekében, de
meg azért is, mert hatósági engedély nél-
kül készítettet el? A polgármester erre
azt a választ adta, hogy még 1869-ben
Bedőnek megadott az engedély, később
Schaffernak 1-1 arany évi díj mellett s
ha ezeknek a jó uraknak szabad volt a
kávéház előtti tért használni, Szalási-
tél sem lehetett megtagadni. A közlekedés
sem akadályozza, mert 180 cm. széles
nyílás elegendő. Czirják azonban azt mondja,
hogy nem 180 cm-es a nyílás, hanem 95 cm.
s ez valóban úgy is van. Kérdi továbbá
a kapitánytól, hogy miért nem hajtotta
végre 8 napon belül a rendeletet s miért
várta be a felelősséget, mely elkésvé 11
napra adatott be. Aidinger felelt meg erre

is, azt mondva, hogy rendes időben érke-
zett be a felelősség s hogy magán ügy
lévén, nem tartozik az a bizottsági tag-
okra, hogy mikor adatnak be a felelvit-
eli ügyek. Nos hát ez éppenséggel nem
áll. Mert a városi bizottsági tagoknak
igen is kötelességük van a város háza-
n történő dolgokat megfigyelni s ellenőrizni.
A város háza nem tárgyalnak magán ügye-
ket; ezeket magánházaiban a családi tűz-
helynél szokták elintézni. A mi a város há-
za falai közt előadja magát, az mind hivata-
los és közgyűlés s ehhez minden bizottsági
tagnak szava van. Végre az interpelláció
minden további tárgyalás nélkül tudomást
vetett. — A másik interpellációnak az
mondatik, hogy a városi faeladás körül
szabálytalanságok történek, mely a város
kárára van. A főerdész árverez s mint
eladó egyuttal mint vevő is szerepel, to-
vábbá az árverésekre rendszeren a főerdész
választja ki és hívja meg a biz. tagokat,
holott ezt a tanácsnak kell teljesíteni. A
polgármester azt mondja, hogy megengedi,
hogy nem a leghelyesebben történik a fa-
eladás, meg hogy a város kárt is szenved,
de ennek nem annyira a főerdész, mint
inkább maguk a vevők az okai. Számtalan-
szor megtörtént, hogy a vevő azzal a pa-
naszával állt elő, hogy ellopák a fáját,
őly lehet már haza szállította s kért helyette
másokat s ha nem kapott, lopott. Ilyen károk
gyakran fordulnak elő. Egyébként adassék
ki az interpelláció a gazdasági választ-
mányoknak s ez majd fog intézkedni. A vi-
tában Papp biz. tag is részt vett s azt
mondotta, hogy a főerdőmester, nem mint
a város erdőmestere, hanem mint az erdő
tulajdonosa szokott megjelenni. „Csitt!
Halt! Mindjárt kidobom az erdőből!”
kifejezéseket használ. A kiküldött bizot-
tsági tagok meg se mernek mozc-
zani. Papp József ezen kijelentése úgy
hatott, mint a bomba. A bizottsági tagok
melyen serte érezték magukat. Többen
fő is szólaltak és visszatartották Papp
azon véleményét, hogy meg se mernek
mozczani, egyébként mindenben igazat
adtak neki. Tagadhatatlan, hogy kellemet-
lenül érthette a képviselőtestületet a vágás,
mert ha sok is a mameluk, de vannak azért
őnézetes polgárok is a testületben. Hiba
volt tehát, hogy Papp általánosságban hasz-
nálta a sértő kifejezést, de hát talán maga
sem úgy gondolta, a mint mondta. Az in-
gerültség hevében hamar elveti az ember
a szlyköt. — Végül hosszas és heves vita
után kiadott az interpelláció a gazdasági
választmányoknak.

Igen nevezetes tárgya volt a közgyű-
lésnek a belvárosi leányiskola létesítésé-
nek ügye, mely a tanács előterjesztésére
minden szó nélkül, egyhangulag fogadtat-
ott el. A tanácsai javaslat következőleg
hangzik:

Tekintetes közgyűlés! Folyó év ele-
jén számos polgár folyamodott a közgyű-
léshez a belvárosi leánytanodának az
1888/9. tanévre való felállítására iránt, mely
kérelem indoklására oly igazságok hoztaknak
fel, hogy kötelességünknek tartjuk a kér-
vény e részét a következőkben reprodukálni,
u. m. „Bár ismeretes előtünk azon

körülmény, hogy a város közönsége ma is
tekintélyes összeget költ népoktatási inté-
zeteink fenntartására, mégis kérnünk kell
ezen leányiskola felállítását, mert meggyő-
ződésünk, hogy azon összeg, melyet gyer-
mekeink, legdrágább kincsünk nevelésére
fordítunk, sohasem tekinthető áldozatnak.”

„De kérjük a belvárosi leányiskola
mielőbbi felállítását azért is, mert míg a
szigeti külvárosban csak a legutóbbi nép-
számlálás adatait alapul véve, 5892 lé-
lekre egy leányiska esik, a budai külvá-
rosban 9010 lélekre kettő, a Bányatelepen
4050 lélekre egy, addig a belváros és
siklósi külvárosi részre, noha a lélekszám
10,000-et meghaladja, ide nem érve a
katonaságot, csak egyetlen egy nyilvános
leányiskola, a zárdai iskola áll rendelkezé-
zésre mely intézet természetesen a nagy
gyermek-számot befogadni képtelen és így
amellott, hogy különösen az alsó osztályok
töltömöttek, lévén ott egyes osztályban
90—100 gyermek, számos szülő kénytelen
leány gyermekeit vagy a külvárosi távol-
levő iskolába küldeni, hol az osztályok
nagyobb részt szinten túltömöttek, vagy
pedig áldoztat magán-intézetbe vinni.”

A kérvény eme kitétele a valódi helyze-
tet hiven tárja elő és így az a legtelje-
sebb figyelemre nemcsak érdemes, de a
város tanügye érdekében a kért intézkedést
okvetlenül fogantatandónak tartjuk mi
is a közgyűlési közlekedéssel együtt, mert az
csakugyan tűrhetetlen állapot, hogy akkor,
amidőn a sokkal kisebb külvárosi lakos-
ságnak módjában áll gyermekeit saját ke-
rületében lévő közgyűlési leánytanintézetbe
járattatni, a nagy lakosságú bel- és siklósi
külvárosi szlyköt, vagy a költséges magán
tanintézetek, vagy pedig az apáczai külső
intézetek vannak utalva, a mely taninté-
zet, mintán ingyenes a tanítás, a legna-
gyobb mérvben van is igénybe véve, mi-
nek következtében ott az egyes osztályok
töltömöttek, ami, hogy a legnagyobb és
elismerésre méltó ügyeket daczára is a
tanügyre nagy hátránnyal jár, kétségtelen,
hátrányt eredményez viszonyok között lévő
és a tanügyet szíven viselő városközönség
által meg nem tűrhető. A városban lévő
elemi leányintézetek népességét és a tul-
tömöttséget az apáczai intézetnek eléggé
igazolják a következő adatok. Az 1887.
tanévre mindannyi iskolába beiratkozott
1977 leány gyermek közül járt: Az Ágost-
ton-teri tanodába 270, a felső vámbácz-
utcai tanodába 284, a szigeti külvárosi ta-
nodába 212, a bányatelepi tanodába 203,
mi összesen 969 leányt tett a külvárosok-
ban, mely számok minden egyes intézetnél
a tananyag kellő bevezésére igen sok
munkát követeltek. A belvárosban és siklósi
külvárosban lévő tanintézetekbe járt pedig
leány: A Werner-féle tanintézetbe 76, a
Liebseher-féle tanintézetbe 62, az izraelita
tanintézetbe 122, az árvalahazi leányiskolába
55, a Miaszonyunkról címzett nőzárda
belső intézetébe 96, a külső intézetébe
pedig pláne 453, tehát összesen 864 leány-
gyermek, nem számítva a polgári leány-
iskolába járt 144 leányt. S ha figyelembe
vételük, hogy sok bel- és siklósi külvárosi
leány vette a szigeti és budai külvárosi

leányiskolát igénybe, minden túlzás nélkül
mondható, hogy a budai, szigeti és bá-
nyatelepi városrészekben nincs több isko-
laköteles leánytanuló mint a belvárosi és
siklósi városrészekben; már pedig a budai,
szigeti és bányatelepi részekben 3 közön-
séges és 1 kitűnő társasági iskola áll ren-
delkezésre, míg a bel- és siklósi leány-
gyermek csak is felekezeti és magán-
intézetekre vannak utalva, mely utóbbiak
pedig csak is a jobb módúak által vehet-
ők igénybe. De a túltömöttséget, s a bel-
városi leánytanoda szükséges voltát maga
is eléggé indokolja azon körülmény, hogy
az apáczai külső és belső iskolába 549 gyer-
mek jár, mely számot a rendelkezésre
álló helyiségekben és erők mellett, ismét-
eljünk, minden elismerésre méltó törekvés
mellett sem lehet okvetlenül kezelni, s ezen
állapot hátránya, különösen a polgári leány-
tanoda első osztályba való felvételénél
észrevehető. Azt hisszük, hogy az osztó
igazság követelményének lett csak elég
térve, ha a belvárosi polgárok is oly mé-
nytelátlásban részesülnek, mint amilyet a kül-
városiak már évek óta iskoláik folytán él-
vezhetnek, s megvalljuk, hogy a városi
népoktatási ügyet teljesen egészen csak
is akkor mondhatjuk, ha a közgyűlési leány-
tanintézet a belvárosban is felállítatik, ami
különben a polgári leánytanoda érdekében
is okvetlenül szükséges; minek folytán az
iskolázás véleményét pártolói s a belvá-
rosi közgyűlés leánytanintézetnek lehetőleg
már a legközelebbi tanévre való felállítá-
sának elhatározására kérni a tekintetes
közgyűlést, kötelességünknek is tartottuk.
Hogy pedig ezen intézkedés által a költse-
gek rohamosan és elviselhetlenül ne sa-
porodjanak, az iskolázással egyetemben
a következő javaslatokat terjesztjük elő u. m.
I. A folyó évi szeptember hó elejével kezd-
ődő tanévre a lehetséges szerint az I. és
II. osztály lenne felállítandó, míg a reá
következő évben a III. és egy év múlva
a IV. osztály volna tervezendő. 2. A tel-
jes négy osztályhoz szükséges lenne: egy
igazgató-tanító, ki egyszersmind osztályt
is vezet, három osztálytanító, egy hitok-
tató és házfelügyelő. Ezek javadalma
a következőkben tervezetük megállapítandó-
nak: Az igazgató-tanító kapna rendszer
fizetésépen 500 forint, lakaltalanly fejében
100 forint, igazgatói pótlék címzén 50 forint,
összesen 650 forint. Az osztálytanítóknak mind-
egyike nyerne fizetékép 500 forintot, lakal-
talanly fejében 100 forint, összesen 600 forint.
Ezen kívül az igazgató-tanító és osztály-
tanítóknak járna a szabályszerű quinquen-
nalia. A hitoktató fizetelédija lenne osztályon-
ként 50 forint, tehát négy osztály után 200 forint.
A házfelügyelő nyerne fizetékép 180
frtot és tanintézetbeni lakást. A személyes
járándóság, quinquenalekát nem számítva,
melyek az idősebb szlykötűtanítóknak s
intézetbe előléptent kiámtanítóknak már
amugy is járnak, az ujonan alkalmazot-
taknak pedig csak öt év múlva fog jáni,
egy évre tesznek 2130 frtot, miha az lak-
bért 600 frttal hozzá számítva, a négy
osztályú elemi tanoda évi fenntartása 3530
frtot igényelne, s gondoskodni kellene még
a kellő felszerelésről, mi nehézség nélkül

volna is eszközölhető, mintán ez évben
csak 2 osztályról kellene gondoskodni, a
mi miatt ismét az 1888/9-iki tanévre szlyk-
séget csakis 2130 frtot tenne, mert 4
tanító helyett csak 2 osztályra elég 2,
s a hittanár díjazására elég 100 frt. Ez
tehát nem oly nagymérvű áldozat, melyet
a leány-oktatás érdekében meghozni nem
lehetne s a melyet gazdasági célból méltó
vadás nélkül elodázni nem lehetne. De —
tekintetes közgyűlés! a belvárosi leány-
tanodával felmértelendő újabb terheket el-
viselhetőbbé lehet tenni az által, ha a
tanítóknak fennálló szervezetlen megtakarít-
ás eszközöltetési akként, hogy azon rendes
tanítóknak helyei közül, kik a külvárosi
tanintézetnél lévén alkalmazva — a köz-
gyűlési iskolázás által érdemeseknek talál-
tatnak a belvárosi leány tanintézetbe elő-
léptetteti, — csakis ez tartassék meg tanító-
női jellegben, — a megfresdett három hely
pedig segédintézővel volna betöltendő, —
a mi által 300 frt volna megtakarítható.
Ugy továbbá kívánatos lenne tudni fejében
4 frtot és kézimunka-díj címzén 1 frtot
vagyis együttesen 5 frtot megállapítani, s
kimondani, hogy a vidékiek ennek két-
szeresét tartoznak fizetni, — a mely mó-
don már az első esztendőben csak 60 fizető
gyermek számúla — tandíj jövedelem-
ként várható legkevesebb 300 forint. —
Végül — tekintve azt, hogy a egyéb
elemi iskolákban jelenleg alkalmazott tan-
díjak aránytalanul alacsonyok, — melyeket
— mintán az iskolai kiadások évről-évre
szaporodnak, — felemelni kívánatos és
meltayos annál is inkább, mert a magán
tanintézetek ehez képest túlságosan drá-
gák s mert a városi intézetekben a sze-
gények a tandíjak alól amugy is felmentve
vannak. A miért is csak helyeseltünk s
elfogadásra ajánlanunk kell a közgyűlés
iskolázás azon javaslatát, a melyszerint
egy a bel mint a külvárosi tanintézetek-
ben a tandíjak felemelendők volnának már
f. évi szept. hó 1-től kezdve és pedig: A
belvárosi elemi iskolában 4 frt tandíj
és 1 frt tornadíjra. A külvárosi főosztá-
lyokban 2 frt tan- és 1 frt tornadíjra. A
külvárosi leányosztályokban 2 frt tan-
és 1 frt kézimunkadíjra, mely módon az évi
jöveldemi többlet hozzávetőleg tenne leg-
alább is — a közgyűlési tanodákba beirva volt
1395 ftu közül fizető képesek csak 800-át
számítva, 1600 frtot, a 766 beirt leány-
gyermekből fizető képesek csak 400-át
számítva 400 frtot. Összesen: 2000 frtot.
Vagyis az elősorolt megtakarítást, az ujon-
nan szervezendő belvárosi leánytanodánál
várható tandíjak s a közgyűlési iskoláknál
a tandíj többletet összeszámítva, legke-
vesebb 2600 frt fedezetül számításba vehető,
minek folytán a két osztályú az első
szlykésnek mutatkozó 2130 frt fedezetnek
vehető; — sőt ha a 3530 frt rendes évi
kiadást igénylendő 4 osztály is fel lesz
állítva s így több beíratási díj várható, a
fennírt arány szerint a város terhére eső
fedezetlen összeg a 600—700 frtot nem
haladhatja meg, ez pedig ismételjünk
nem oly nagy áldozat, hogy azt a város köz-
önsége a közgyűlési tanügy betekintésére,
saját gyermekeink javára meg ne hozhatná.

T Á R C Z A.

Családi kép.

(Grün Anasztáz.)
A jó öreg szülők a herti lágy
Gyepmaglagon meregnek hallgatag,
Arezuk szelídeden mosolyg, miként
Pirósól téli alkonyat.
S egymásba font karokkal álmodunk:
En és kit vágyó lelkeim úgy imád;
Szívünk szajos, miként májusban s
Liget, s beun' szás meg szás virág.
Előttünk futva fűrge és megyen
És dalt susog a fodros tiszta hab;
S borsalt gyűl az égbe, mely szemünk
Előtt foszlányokká szakad.
Ritkú a lomb s ritkú lombokon
A kőkádó levél zizegve ing,
S gyorsitva lépít a futó idő,
Hallgatva tűnek perezeink.
S az ifju pára szegi boldogan
A jó öreg pár bányagat szemét;
Kettős tükörben, íme, itt a lét —
Mily hű és megható e kép!
De ő fáradt, sivar tekintetűk
Deris, virágos multban tévelog;
S mi látva őket, boldogan szívünk
Jövőről tarka képeket.
Kasza Gy. József.

Tárca tárgy nélkül.

„Tárczát minden áron, még pedig azon-
nal. A szedőgyerek mindjárt itt lesz és
még nincs kézirat.”
Ezzel a szavakkal rontott be a szer-
kesztőségbe a szerkesztő és felazott ábránd-
jaimból, melyeket képzeletem szőtt magá-
nak arról a kisközeletről angyalról, aki
az átelleni ház első emeleti ablakában
ülve, nefelejti kék szemét oda függesztette
kís himződeszkájára, csak néha néha vetve
át reám egy rövidke pillantást, ami engem
teljesen ábrándozóvá tett.
— Tárczát e perezen? Lehetetlen.
Nincs se vénám se témám — feleltem
röviden.
— Pedig mindegy. Akárhogy is lesz,
vagy miről lesz, csak tessék hozzáfogni,
mert az idő drága.
A szerkesztő leltől asztalom mellé s
merően rám tekintve, pillantásával mintegy
parancsolni látszott, hogy kezembe tollat
vegyek. Gépiesen engedtem a szűrő tekin-
tetnek, felvettem a tollat, bemártottam a
tintába és magam elé raktam egy csomó
„kutyanyelvet.” Perez perez után mult, és
a tollat százzsor is bemártottam, anélkül,
hogy csak egy árva szót is irtam volna a
papirosra.
— Siessen hát barátom — szólta a
szerkesztő — nincs vesztegetni való idő.
Semmi kézirat sincs a nyomdában; a sze-
dőgyerek nyomban itt lesz. Legalább fog-
jon már hozzá!

— De uram, mit tegyek, ha nem jut
eszembe semmi!
— Hát írjon arról ami nem jut eszébe.
Annál érdekesebb lesz.
— De ha azok éppen unalmasak!
— Eh ne beszéljünk! Írjon arról
amiről nem tud írni. Csak fogjon hozzá!
— Oh azok a szarnok szerkesztők! a
szegény hirlapíró mentegetődzészei mit nekik!
Nekik kézirat kell s azt hiszik, hogy a
szerkesztőségi tagok csak megrázzák ka-
bátjuk ujját s onnan záporként hull ki:
vezéreznek, apróság, politika, társadalmi
cizik, tárca, ujdonás, egyleti, városi-ör-
vényeszi hí, közgazdasági tudósítás, sőt
meg az időjárás és vizuális rovatozott ki-
mutatása is. Mit gondolnak ök azzal, hogy
a szegény újságíró hangolva van-e vagy
nem, nekik hirtelenében tárca kell és a
fizetett munkatárs köteles humoros tárcazt
írni akár van jó kedve akár nem. A köz-
önség előtt neki jó kedvvel kell megje-
lenni akár egy operett primadonnának;
mosolygó arccal. Mi köze van ahhoz a
publikumnak, hogy a primadonna anyját
csak fél óra előtt tették a ravatalra!
Ujból bemártottam a tollat. S már a
cizmet akartam fölpingálni a „leendő szly-
kötnek,” mikor ismét átpillantott az a kis
szlyköt angyal. A toll kieszett kezemből.
Felgrogottam. Lehetetlen, lehetetlen mondam
és kalapom után nyultam, hogy eltávozzam!
Ebben a perezen fölnyílt az ajtó.
És belépett a — szedőgyerek.
Ami a háztulajdonosnak a villámcsa-

pás, az a hirlapírónak a szedőgyerek meg-
jelenése, ha nincs cizik, ha nincs kézirat.
Visszatáborodtam. Pálczám odatet-
tem a sarokba s mint egy autumat ültem
le ismét asztalom mellé. A szerkesztő
tekintetének szlyköt éreztem reám nehezéni,
aki azzal vizagszalta a szedőgyereket, hogy
csak várjon, nem sokára készen leszek.
— „Ó, ő volt az egyedül, akit lángoló
szerelem kioltatlan tűzével szerettem, s
ő, ő volt az egyedül, aki — megcsalt.
Szerelmet szeuvelgett, pedig csak kaczer-
kodott férzemimellém. Hazug volt a mosoly
ajkán, hazug a szó ami arról a mosolygó
ajkáról suttogva elhangzott. Csalás volt
tekintete, mely ábrándozni látszott. Hódi-
tási kaczerzság volt minden lehelete. Meg-
csalt . . . szétzulta a keblemet . . . szét-
tépte hitemet . . . és . . .”
Eddig értem el, mikor a kis szlyköt
ismét reám tekintett, amivel minden gon-
dolkozásom fonalát összebonyolította. El-
felejtettem, hogy mit is akartam írni s hogy
ki is az akiről tárcazban szó van. Hiába
vertem a toll hegyét a szerkesztőségi öblös
tintatartóba, az „és”-re következő szót nem
tudtam megtalálni. Mintha emlékezetemet
teljesen elmosta volna az a szende tekin-
tet, mely úgy lopva jutott át hozzám s
mintha a gondolat kerekeit szedte volna
ki agyamból az a két nefelejti szem —
egyetlen eszmém nem volt, s egyetlen szót
sem voltam képes többé papírra tenni;
az „és” folytatása elmaradt.

Almás.

Ugyanezért mely tisztelettel arra kérjük a tekintetes közgyűlést, miszerint: méltóságosak a belvárosi leányiskolának még f. évi szeptember hó 1-től, I-ó és II-ik osztályától kezdve leendő megnyitását elrendelni s eladott javait tanyákat elfoglalni, mely cselekedeteket kértünk arra is, hogy a letételek szerint a legközelebbi tanévre bérhelyiséget szerezzenek, egyáltalán iskolára alkalmas ház megépítése, illetőleg felépítése érdekében a szükséges előzetes intézkedéseket megtehető, miután a belvárosi tanoda, hosszabb időre bérből, mint amely tanügyi cselokra rendszerint nem is alkalmas, már csak egészségügyi szempontból sem lesz elhelyezhető.

A beérkezett vízvezetési pályamunkák kiadattak a nagy bizottságok. Somogyi Károly szingagagnak szubvenzióját most szavazták meg. Kapott 400 forint.

A rendőrbiztosoknak 100 frt ruháatlányt szavaztak meg a közgyűlés. Több apró ügy elintézés után a közgyűlés véget ért.

Néhány öszinte szó a szülőkhez.

Most, hogy a tanulók otthon vannak, vajmi gyakran emlegetik a tanítókat s nem ritkán szidják, rosszaságik, mert rendszerint az okozták, ha a tanuló rossz.

Ez alkalomból jónak láttam egyetmást itt elmondani.

Az iskola nemcsak oktatni kívánja a növendéket, hanem egyáltalán nevelni is. A tanítást tehát minden egyes tagja szeretettel karolja föl a tanítványok értelem, kedélyi és erkölcsi képzését s szüntelenül azon működik, hogy a növendékeket illetélemes magaviselethez szoktassa, hogy lelkükre oktatólag és nemesítőleg hasson s hogy eljuttassa őket az emberi tökély lehetőség magasabb fokára. Ámde, ugyanazt óhajtják elérni maguk a szülők is. Az ő törekvések is oda irányul, hogy gyermekeikből szilárd erkölcsi jellemmel bíró, nemeslelkű, értelmes honpolgárokat s illetve honleányokat neveljenek. Kiteszik ebből, hogy a nevelésokról törősek névze a szülők és a tanítástelők törekvése között teljes megegyezés forog fenn. S a nevelés munkája nem kis feladat. Gyakran a gyermeki lélek oly sajátos vonásokkal bír, hogy sikeres művelése próbára teszi összes erőiket, tehetségüket és pedagógiai készségüket.

Az ilyen gyermekkel valamint a szülők, úgy a tanítástelők is csak azon esetben érnek célra, ha a nevelésoktatás munkájában kölcsönösen támogatják egymást. S mégis mit tapasztalunk? ... Számos alkalommal sajnos kell észrevennünk, hogy a szülők — épen az ily érdektelenség gyermekek felnevelésénél — valósággal ellentétbe helyezik magukat a tanítástel nevelési eljárásával. Hogy az ily sajátos jelenség főképpen a növendék lelki fejlődésén bosszja meg magát: azt nem kell hosszasan bizonygatni.

Vajon miben keresendő e kóros állapot oka? A szülőknek saját gyermekeik iránt táplált érzelme soha sem engedi meg azt, hogy a gyermekek lelkivilágát a valósággal megfelelőleg megítélik. Nem akarom ezzel azt mondani, hogy a szülők egyáltalában érzéketlenek gyermekeik foglalkozásai iránt. Korántsem. Legtöbbször a szülők maguk is beismerik, hogy gyermekeknek vannak hibái. Ámde, hogy a szülők gyermekek jó és rossz tulajdonait a valósággal teljesen megegyező világtársa belyeznek: az csak a legritkább esetekben fordul elő. Hányszor hallunk szülők ajkáról megrovó kifejezést más szülők gyermekeik magaviseletére, avagy rossz tulajdonságaira vonatkozólag, holott a megrovott hibát az illetők nem ritkán fokozottabb mértékben szemlélhetnék a maguk gyermekén! ... Különböznék a szülők ebbéli foglalkozása egyenes következménye ember gyarlóságunknak. Képzeltet-e apa, vagy anya, ki nem óhajtja jobbnak, tökéletesebbnek ismerni gyermekeit, mint a milyen az valóban? Hol van szűle, ki igazán megvallaná, hogy az ő gyermeke egyike a legrosszabbnak osztálytársai között?

Ámde, épen a jelzett körülményben keresendő a szülők és a tanítástelők között fölmertől ellentét forrása. Lássunk csak egy konkrét esetet. A gyermek megküldeték az iskolában; a gyermek haza jön; a szülők a büntetésről értesülnek; számon kéri érte a gyermeket. A gyermek mentegíti magát, szepitgeti hibáit. Így ám, de ez vagy valamelyik osztálytársa, vagy a tanár, nem ritkán azonban mindkettőt rovására történik. A szűle meg hitelt ad a gyermek szavainak; hiszen az ő gyermeke hogy merne hazudni; hol tanulta volna; aztán hogy is követhete volna el azt a vétséget; hiszen rossz fű, az igaz, de ily vétséget azért soha sem fog elkövetni. Ugy van biz az: a tanár haragszik erre a szegény gyerekre s most szüntelenül bántalmazza ... Hogy az ilyen s hasonló megdolgoztatlan beszédek minő káros hatással vannak a gyermek lelki fejlődésére, az könnyen elgondolható. Miért nem látogatnak el a szülők ily alkalmakkor az illető tanárhoz, avagy az igazgatóhoz, kitől megtudnák a kérdéses ügy mivoltát? Megfognának győződni arról, hogy a tanár szívesen megadja a kellő fölvilágosításokat; ily módon nemcsak hogy tisztázva volna az ügy s elkerültetének az olyannyira sajnos félreértések, hanem egyáltalán tanulságot meríthetnek a szülők az iránt, hogy minő eljárás alkalmazandó a gyermekkel szemben azontúl.

Nem lehet föladatunk e helyen hosszasan fejtegetni a szűlei háznak az iskola irányában követendő magtartását. Csak

néhány jóakór megjegyzést iktatok ide, a melyeknek megszívlelése sok haszonnal járna a tanítástelők és a szülők közötti egyetértés megszilárdítására s az iskolai növények helyes irányú fejlődésére nézve.

1. Pontolják meg a szülők, hogy az iskolai nevelésoktatás eszközlése a tanár hivatalos foglalkozása, melynek ő egész életét szentelvé s melynek sikeres teljesítésére több évi pedagógiai tanulmány alapján szakszertten előkészült.

2. Tekintsék a szülők ama szoros viszonyt, mely tanár és tanítvány között létezik. Hivatalos működésében a tanár egész lénye összeforr tanítványainak érdekével. A tanár igaz szívvvel óhajítja a növendékek előmenetelét, valamint a tanulmányokban, úgy az erkölcsi magaviseletben is; ösztönöz osztozkodni tanítványainak minden örömeiben és bánataiban; mindenkor csak egy gondolat, egy érzelem vezérli őt hivatalos működésében, s ez: tanítványainak értelem, kedélyi és erkölcsi tökéletesedése.

3. Gondolják meg a szülők, hogy a tanári hivatal épen az által válik teljes foglalkozásá, hogy a tanár a növendékek értelem és erkölcsi fejlődését szorgalmas tanulmányozni s a tanulni hibáit, ferde hajlamait és rossz szokásait kiirtani hivatali kötelességének tartja. Minő kénytelen volna a tanári pálya, ha a tanfűrű hivatalos működésében csupán csak arra szorítottok, hogy oktatási feladatát pontosan teljesítse, s mísem törődnek azal, vajlon a gyermek figyel-e a magyarázatra, fölfigye-e az előadottakat, megtanulja-e a leckéket, kidolgozza-e az írásbeli föladványokat; továbbá nem ügyelene arra sem, vajlon helyes irányban foly-e a növendék kedélyi és erkölcsi fejlődése? ...

A mellett gondolják meg a szülők azt, hogy a tanár — mint értelemig képzett, művelt ember — csak nem leheti örömet abban, hogy a tanulókat ok nélkül, avagy tulszigorúan büntesse. Sőt ellenkezőleg: legsiker meggyőződve arról, hogy nagyon is fájjalja minden tanár, ha valamelyik növendékkel szemben szigorú eljárás kellene alkalmazni; ámde, a növendék lelki fejlődésének helytelen irányú következtében az gyakran elkerülhetetlenül válik. S gondolják meg a szülők, hogy a büntetés nem kedvtelésből, hanem a pedagógiai célból folyó s természetén megállapított jayítószközöképen szabattik meg a növendékre; hisz az iskolai fegyelmezés célja mindenkor az, hogy a növendékeket jó magaviselethez szoktassuk, hogy őket hibáik elhagyására indítsuk, kötelességeik teljesítésére szorítsuk, s mindezek alapján a társadalom hasznos tagjává neveljük.

4. Óvakodjanak a szülők attól, hogy gyermekeik vallomási alapján az előmeneteli osztályzatok igazságos kímérésében kételkedjenek. El sem képzeltetik a szülők, hogy minő lelkiismeretességgel jár el a tanár tessitell az osztályzatok megállapításánál; mennyire számba veszi a tanulókat figyelmet, szorgalmát, tehetségét, előképzettségét, szóval mindazon tényezőket, melyek az osztályzatok megítésésére befolyanak. Kétes esetekben rendszerint hosszabb eszmecserére foly a fölött, vajlon a kérdéses fokozatok közül a jobbik, avagy a rosszabbik fele-e meg inkább a gyermekek előmenetelének a jelzésére. Az elégtelen osztályzatok meg épen a legnagyobb óvatossággal mértenek ki. Hisz a tanítástel maga is resteli, ha jelentékeny az „elégtelenek" száma. Mily büszkeséggel hangsúlyozzák a tanítástelők az iskolai évi értesítőikben: „intézetünkben az évzáró osztályzó ülésen egyetlen tanuló sem kapott „elégtelen" osztályzatot, sőt az „elégtenségek" száma is csak nagyon kevés." Az ily iskolák a legjobb nevet vívhatják ki maguknak. De még az egyes tanárok is megnyugvással szökták elmetelni: „x osztályban az én tantárgyamból nem bukott meg senki." S a szülők mégis számtalanszor gyantásítják a tanárt azzal, hogy igazságtalanul, rossz akarattal adott elégtelen osztályzatot gyermekeiknek.

5. Nem ajánlhatom eléggé a szülőknek, hogy bizalommal viseltesse a tanári tessitell nevelésoktatási eljárása iránt. A fejlődő gyermek előmenetelét és boldogulását óhajítják ők is, a tanítástel is. A czél tehát közös. A nevelés munkája meg oly annyira nehéz, hogy elég dolgot ad mindkét félnek. Ajándékozzak meg tehát a tanítástellett bizalmunkkal s iparkodjanak azt magaslatos feladatának megoldásában erejükhez mérten támogatni. Ne resteljenek minél gyakrabban elfoglalni az osztályfőnökhöz, esetleg az igazgatóhoz, tudakozódnak ott a gyermek magaviselete s előmenetelére, mondják el maguk is a tanuló magaviseletére, szorgalmára, jó és rossz tulajdonságaira vonatkozó tapasztalataikat, a gyermek lelkületé fölött alkotott véleményüket s megfognak győződni arról, hogy áltás kisérndi buzgó közreműködésüket.

Vajha oly jó szívvvel fogadnák a szülők öszinte felhívásomat, mint a mily igaz, benső érzéssel szölok hozzájuk!

Egy tanító.

Drága a marhahus.

Rég megállapított dolog, hogy az elvesztett emberi erő pótlására legalkalmasabb és legajánlatosabb táplálék a marhahus; különösen nagyfontosságú tehát a táplálék ezen faja a munkás emberekre, a szegény néposztályra nézve, mely a vereztektől munka közben óriási mértékben vesztit testi erejéből. És mégis azt kell tapasztalunk, hogy épen a testi munka által tulszigorított népnek kell leginkább nélkülöznie a marhahust. Ennek oka abban van, hogy néptuln a legolcsóbb marhahushoz is aránylag igen drága pénzen juthat csak. Pedig a szarvasmarha olcsó, tehát a mézárosok nagyon is jutányosan juthatnak vágni való marhához; a bus ára mind e mellett megmarad szokásos magasságán. Így aztán sanyul a nép; aki teheti, eszi az olcsó szarvasmarha drága húsát; a mézárosok pedig mesés gyorsasággal gazdagodnak.

Ezt a visszaszolgáltatást már sok helyen belátták s igyekeztek a bajon társadalmi uton segíteni. Alakítottak hufogyasztó szövetkezeteket. Az ilyen szövetkezet maga tart fenn tagjai számára mézárszövetket; maga veszi vágni való marhát s a vételár arányában mérte ki annak húsát. Ennek dacára, hogy ezt kell a legbiztosabban hátr reactionnak elismernünk, nem helyeslehetjük teljesen, mert ez nagyon is sűjtő reakció; megtámadja a hufogyászati tisztelet foglalkozók existenciáját. Ezt mi tavórolt sem akarjuk. Éljenek ők is, sőt vagyosodjanak is szölgünk arányában, csak a méltányosság rovására ne!

Ez idő szerint pedig határozottan a méltányosság rovására történik az ő szokatlan mértékben való gyarapodásuk, vagyosodásuk. Valamikor fennállott az ügyvezett: hufimitatio, mely a marhahus árát szabályozta, megállapította. Ez azonban a szabályozás foglalmával ellenkezően elütött. Most nem csinál limitatiót a vármegye; csinálnak hát a mézárosok öszbeszélnek, megteremtik maguk között a kliki szellemet; kimondják, hogy a hufi költsége ennyi! Ebből aztán nem szabad engedni egyiknek sem.

Hát ez egyáltalán nem nevezhető még csak versenynak sem, annál kevésbé szabad versenynak. A mi a hufi minőségét illeti — különösen nyáron — akárhányszor van része a hufogyasztó publikumnak pompásan és dűsan fohagyalmazott marhahusból; lévén a fohagyomány az a jó tulajdonsága, hogy a fölómással járó büzt ellensúlyozza. Mindezen körülmény — ha már hufogyasztó szövetkezetek létesítésével rendezni nem akarunk — szükségessé teszi törvényes hatóságaink beavatkozását. Szükségessé teszi azon körülmény, hogy a hufogyasztóközösség méltányos aron juthasson marhahushoz, s így a szegényebb néposztály is élvezhesse ezen kiváló fontosságú táplálékot; szükségessé teszi továbbá azon közegszükség szempont, hogy fölómásnak indulj, egészségtelen marhahussal meg ne fertöztessék a hufogyasztókat.

Budapestben a közlélezési bizottság már dolgozott ki és állapított meg egy hufimérési szabályrendeletet, mely nemcsak a fog birtetőit, Ebben a szabályrendeletben gondoskodva van arról, hogy a hufogyasztók tisztessege hufi karpjának, ha már egyszer jól meg kell fizetniük; a a hufinak azon része pedig, amelylyen a mézárosok eddig a drágán fizetö publikumot szerették hufosantani „nyomatéka" ezimen, külön aron lesz eladandó s ilyképen abból a szegényebb néposztály vásárolhat levésnek való. Ez pedig közegszükség szempontból igen-igen fontos körülmény.

Nagyon idős dolgot cselekednének vidéki városaink is, ha a főváros példáját követnék és szabályrendeletet alkotnának különösen a marhahusnak minősége szerint való kímérésére. Husárt megállapítani az egyes hatóságoknak nem lehet; erre nézve pedig a hufimérő mézárosok tennének idős dolgot, ha egészséges versenye lépnének. Nem kellene egymás kára tulszelezniök a hufi árak leszállításában, s oda fejlesztienök egyáltalában nem kellene a dolgot, hogy kellé mértékben való gyarapodásuk megakadályoztassék; azért meg is sokat tehetnének egészségese versenyt utján a hufogyasztó közönség érdekében. Azt végre is be kell látniök, hogy nem a közönség van érettök, hanem ők vannak a közönségt.

Mi nem vagyunk egyáltalán a hufimérők elfogadható és jogos érdekeit ellen sem, de mindenkor szoros kötelességünk a közönség érdekeit képviselni első sorban. Ez vette tollunkat most is. Irtnuk általánosságban, minden speciális vitázkozás nélkül; mert az elmondott dolgok fennállanak kisebb nagyobb mértékben majdnem mindenütt. Foglalkozott e kérdéssel már it is, ott is a vidéki sajtó. Megtettk mi is abban a reményben, hogy jóakaratu szavainak nem fogunk elhangzani a pusztában s meg fogja tenni kellő és méltán elvárt hatását a husárlókkal szemben. Ez az ő érdekük is; mert ha a jogosan hangozottat óhaj elől elzárkóznak és saját érdekeik tulságos dedelgetése mellett a közérdeket teljesen figyelmen kívül hagyják: ne esodalkozzanak, ha éppén mi (kik a hufogyasztó szövetkezet eszméjét még ez idő szerint melegen nem partoljuk) emeltnk majd szót a szükséges reakció megteremtésére iránt.

Az 1888. évi pécsi általános mü-, ipar- termény- és állatkiállítás jury-szabályzata.

1) A pécsi kiállításban résztvevő kiállítás részére a következő kiállítások s elismerések állapították meg: a) Díszoklevél. b) Dícsérő oklevél. c) Elismerő oklevél. d) Állami oklevél. e) Elismerő oklevél. f) Állami oklevél. g) Elismerő oklevél. h) Állami oklevél. i) Elismerő oklevél. j) Állami oklevél. k) Elismerő oklevél. l) Állami oklevél. m) Elismerő oklevél. n) Állami oklevél. o) Elismerő oklevél. p) Állami oklevél. q) Elismerő oklevél. r) Állami oklevél. s) Elismerő oklevél. t) Állami oklevél. u) Elismerő oklevél. v) Állami oklevél. w) Elismerő oklevél. x) Elismerő oklevél. y) Állami oklevél. z) Elismerő oklevél.

2) Az I., II., III., IV., V., XXIII., XXIV., XXV. és XXVI. csoportokban résztvevő kiállítások oklevellet kiállításunk ki, kivéve azon kiállításokat, kik kiállítású tárgyaira vonatkozólag nem mint termé-

lök, hanem mint általánosság vagy kereskedő vendökök tekintetbe, kik hasonlóan a VI., VII., VIII., IX., X., XI., XII., XIII., XIV., XV., XVI., XVII., XVIII., XXV., XX., XXI. és XXII. csoportban résztvevő kiállításoknak kiállítású érem adatik, a kiállítás érdemét feltüntetö oklevellet.

3) Állami érmék csak a pécsi keres. és iparkamara tertülettöl való iparosoknak és iparostanonczoknak adnak.

4) Az érmék mellett kiadandó oklevelleken a kiállítás fördeméi a következő jelmondatokkal jelezhetökö: Versenykéesség, kivitteli képesség, nagyban termelés, új iparág meghonosítása, új termelési új meghonosítása. új találmány, fontos javítás, iparművészeti haladás, jó izlés, jó munka, tartós, finom munka, kitünö termelés, kitünö tenyészhaladás, magas foku haladás és izléses készítés. A mennyiben ezen jelszökö az egyes csoportoknál nem volnának állapítotkö, a jury újabb jelmondatokat állapíthat meg.

5) A közreműködök csak dícsérő vagy elismerő oklevelleken részesíttetkö.

6) A jury tagjai a kiállítású végrehajtó bizottság által választatnak és pedig a kiállítású, szakértök s fogyasztök köréböl.

7) Egy csoport jury-je legkeveseböl 5 tagból áll. Az aránylag sok kiállítású bíró csoportokba két vagy több részre oszthatkö, melyek mindegyike teljesen önállóan működök s legalább 5 tagból áll.

8) Minden jury saját kebeléböl választja elnökét és jegyzöjét.

9) Határozathozatánál legalább 4 jury tag jelenléte szükséges, szavazategyenlőség esetén az elnök szavazata dönt.

10) Ha valamely kiállítású ugyanazon csoportban állítot volna ki, melynek jury-jében mint tag működök, saját kiállítású tárgyának bírálsánál közre nem működhetik s jelen sem szabad lenniük.

11) A jury f. évi augusztus hó 14-én déltölt 9 órakor kezd meg működését s folytatja naponként addig, míg az illető csoportban kiállítású minden tárgy bírálat alá nem vétetölt.

12) Az egyes csoportok juryjei befejezven működésüket, jegyzökönyveiket s illetve kiállítású jvasaslataikat betyeresztik a kiállítású elnökökhöz, melyer aztán a végrehajtó bizottság összes tagjait valamint az egyes csoportok juryjeinek elnökéit egy közös gyűlésre meghívja. Ezen gyűlésem állapotának meg végleg a kiállítású és közreműködök, kik a kiállításúeken kívül még pénztalimakkban is részesíttetkök.

13) A díszokleveleket az elnökök indítványára szinten ezen közös gyűlés itéli oda.

14) A jury itéleté ellen felebbezésnek helye nincs.

15) A jury iteletéi f. é. szeptember hó 2-án d. u. 5 órakor fognak a kiállítású iroda előtt kihirdetüti.

A megnyitásteli jury-tagok névsora:

I. Mezőgazdaság. Czierer József, Biedermann Ottó, Biedermann Rezsö, Brázay Kálmán, Dulánsky Adolf, Elversz Nándor, Hauch József, Hegedűs Imre, Hirsch Lajos, Id. Jeszenszky Ferencz, Krasznay Miklós, Mitweg Henrik, Molnár János, Moré Nándor, Nagy Károly, Nádosy István, Otcoska Géza, Ruzs Sándor, Saxer Justus, Schmidt Lajos, Schmol B., Tost Gyula, Schapringger Mór, Szentkirályi Árpád.

II. Kertészet, szállószet. Banffy Simon, Weidinger J., Otcoska G., Kött J., Szieberth N., Deszö Miklós, Egyri József, Fürös Imre, Mendlik Ágoston, dr. Szerezy J., Vécsey István, Horváth J., Jilly Alajos, Liebbald B.

III. Az élő állatok bíró bizottsága. a) A szarvasmarhák csoportját bíró bizottság: Biedermann Ottó és Rezsö, Egedy S., Elversz Nándor, Hauch J., Hegedűs Imre, Kovácsics József, Molnár János, Moré Nándor, Nagy Károly, Nádosy István, Otcoska G., Saxer Justus, Schmidt Lajos, Schmol B., Szabó Elek, Thaller G., Ratkovics J.

b) A lovak csoportját bíró bizottság: Biedermann Ottó és Rezsö, Bálics János, Deszö Gyula N. Atád, Elversz N., Hirsch L., id. és ifj. Jeszenszky Ferencz, Nádosy István, Otcoska G., Siskovits Tamás, Szilly L., Thaller G., Tost Gyula.

c) A sertések csoportját bíró bizottság: Fazekas S., Götzy Gyula, Ivánkovits István, Mitweg H., Moré N., Schmidt Lajos, Tomka L., Foryay Imre, Pertl A., Ódor Gyula.

d) A juhok csoportját bíró bizottság: Biedermann Rezsö, Elversz Nándor, Mitweg H., Molnár János, Schmol B.

e) A baromfiak és kutyák csoportját bíró bizottság: Brázay Kálmán, Holt hosen V., Oderszky N., dr. Schirmer, Zelmis György, Jilly Alajos, Ruwald Alajos, Lauber R., Várady Ferencz.

IV. Állati termények. Varga Elek, Deusch Ádám, Koharits Ferencz, Hartmann Antal, Brunner A., Makoviczky Péter.

V. Erdészet. Suha Rezsö, Kovács Mihály, J. Engel Gyula, Hoffmann Károly, Szánthö István, Ráth M.

VI. Bányászat. Koch Ferencz, Gianone Virgil, Péter János, Matyasovszky Jakab, Lauber R., Zsolnay Vilmos, Ibrig Vilmos.

VII. Vegyészeti ipar. Eizer János, Dr. Koharics Károly, Sípöcz István, Skoff Ferencz, Cs. Schapringger Gusztáv, Visnya S., Dr. Mendl Lajos.

VIII. Élelmi szerek.

Harti Ferencz, Dr. Schaurek B., Dr. Kossutány Ignác, Nick Károly, Dr. Jobst László, Krausz B., Blauhorn Izidor, Blum J., Förster B., Scholtz Gyula, Eizer J., Strausz Béla, Moravecz Lajos, J. Engel Gy., Orozsi S.

IX. Bor- és egyéb szeszcs italok.

Matroch J., Haksch E., Ruwald Alajos, Frenki J., Álföldi S. Kóros, Schwartz J., Bpest, Skoff Ferencz, Szaunter G., Lútko J., Ferenczy István, Zoffmann S. Veretz, Weiller N. J., Suha Rezsö, Maletor R., Ott Márton, Károly Ignác, Weidinger Ferencz, Böhm C. F., Müllher Alajos, Tauszig Zsigmond, Weszelszky G., Wertheimer J., Tamásy F., Erreth J., Opris P., Németh J., Schwabach Zs., Jankovics H., Eizer J., Fekete M., Spitzer Ignác, Dr. Daempf S. Zsolnay Miklós, Matyasovszky J., Neudtlich S., Förster Béla, Csígö János.

X. Agyag- és üvegipar.

Zsolnay Vilmos és Miklós, Maratz J. Mágoos, Halvaj J., Szikorszky Tádé, Bach Gyula.

XI. Vas- és fémipar.

Egeszer M., Csukás Zoltán, Hillebrand F., Meستر J., Werner Ottó, Rupprecht J., Haberényi Pál, Koharits János.

XII. Faipar.

J. Engel József, Engel Zsigmond, Bértvács S., Domján O., Augster J., Frenki J., Strohmayer T.

XIII. Bőripar.

Erreth Antal, Reisch J., Vaszary Gyula, Hamerli J., Kovácsics A., Kapla János Bpest.

XIV. Papírpar.

Kindl József, Engel Lajos, Taizs M., Feiler Mihály, Lenkei L., Várady F., Haksch L., Dr. Kossutány Ignác.

XV. Fond- és szövöipar.

Krausz J., Meiszner I., Treuschner J., Bubreg János, Böhm M., Kepes K.

XVI. Ruházati ipar.

Tauszig A., Galamb Gy., Stern Mór, Grünhuth Ig., Reisch J., Dr. Krasznay M., Rausch J., Beck Lajos, Klein J.

XVII. Butoripar- és decoratív lakberendezés.

Hoffmann K., Stajevits J., Koch F., Kremling K., Buday Károly, Petrides J., Pachner E., Engel Mór.

XVIII. Dizműipar és apró árak.

Reinfeld L., Alt J., Vizkelety Imre, Pachner E., Kreiner J., Blauhorn M., Kindl Ferencz.

XIX. Szokosított müiparág.

Taizs József, Majorosy Imre, Bartossagh Imre, Ullmann M. K., Lenkei L., Várady F., Haksch L., Feiler M.

XX. Zeneművek.

Hoffer K., Valentin O., dr. Bors E., Preusz A., Szegriszt J., Fuchs Adám, Girardi J., J. Engel J., Grünhuth Ignác, dr. Schaurek B., Langer Viktor.

XXI. Építési ipar.

Schlauch Imre, Krászonyi J., Szánthö A., Vogl N. J., Ocsodai J., Neudtlich S., Hoffmann Lajos.

XXII. Gépipar és közlekedési eszközök.

Dischka Gy., Haberényi P., Matroch J., Koch F., Péterly L., Blum Gyula, Rupprecht Nándor, Verner Ottó, Neudtlich Sándor, Dulánszky A., Elversz N., Hegedűs L., Molnár J., Nagy K., Otcoska G., Schmidt L., Szabó Elek.

XXIII. Háziipar.

Egyri Dezsö, Opris P., Krausz L., Zsolnay M., Zsolnay György, Magyarly Róza, Mendl Matild, Angyal Tekla, Engel Róza, Hegedűs Imréné, Kaufmann Lujza, Krasznay Mária, Kohanovszky Katinka, Diselka Matild, Schulhof Róza, Weiler Sarolta, Cs. Schapringger Berta, Porges Jeanette, Kaufmann Nándor, Haksch Franziska, Nick Józsa, Borsyné.

XXIV. Közoktatás.

Schneider István, Salamon J., Inczedy D., dr. Szerezy J., Feldt István, Ráth M., Fuchs Adám, dr. Lövy Lipót, Schultz Imre, Borsyné Bató Anna, Nick Józsa, Borsy György.

XXV. Tanonczmunka-kiállítás.

Schneider István, Salamon J., Sóstó Gy., Inczedy D., Ráth M., Repics V., Aszttalos N., Orf G., Hoffmann Lajos.

XXVI. Művészeti és régészeti tárgyak.

Zsolnay V., Matyasovszky J., Irinyi S., Szikorszky T., Zsolnay Miklós, Vizkelety Imre, Mendlik Ágoston, Krasznay Miklós, Horváth Antal.

Levél a szerkesztőhöz.

I. Tekintetes szerkesztö ur! A „Pécs" címzt helyi lap f. hó 19-iki renditülis számában gúnyölölg nyilatkozik Czirikj igazság az az interpellációjáról, melyet az „Európa" kávéház előtti tér elfoglalása ügyében tett s az az indítványról, hogy a fördömesternek feladaskor az árverés meg ne engedtesék. Gúnyölölg nyilatkozik rólam is s azt mondja többek közt, hogy én kollegámmal mások nem igen szoktam egyetérteni, hanem inkább a polgármester véleményét partóloom (a mit nem szoktam tenni) mint Jákob, de szándékomban nem Ezzásé. En igen is határozottan kijelentem, hogy véleményem szerint Czirikj urnak van igaza, mert sem az sátor oda nem való, mert a közlekedést akadályozza, sem hogy az erdömester mint fabelcsár árverezhesen s az árverésnél ö maga mondja ki a „senki többet haradszor" -t és pedig akkor, a mikor jónak látja. En az erdömester urra nem haragszom, mint a fertört

